

PĂRINTELE PROFESOR DOCTOR DUMITRU STĂNILOAE ÎN DOSARUL PENAL AL GRUPULUI *RUGUL APRINS*. STUDIU DE CAZ

Drd. Bogdan GEORGESCU

Facultatea de Teologie Ortodoxă „Justinian Patriarhul”, București

Abstract

The case of Father Staniloae is one example of how the clergy and the disobedient intellectuality were terrorized during the peak of the communist persecution. If about Father Adrian Făgețeanu and for all those arrested on the night of 13/14 June 1958 it can be said that the research has evolved very carefully and thoroughly, in all Father Dumitru Stăniloae's investigation there could be seen a great rush to complete it and run it through all the stages precursory to the process to be included in the trial, in the same group of those arrested before him and whose investigation is nearing an end. On the other hand, the investigator has sufficient information from the previously arrested statements for not having to force. The investigation was very superficial, if it would not have resorted to confrontation, after which Father Stăniloae was required to admit, in part, some accusations, it would have been believed to fulfill a formality because the father had been convicted anyway in the statements made by members of the core group. They also tried to convict the father for „legionary propaganda activity”, but this didn't succeed, as it was too big a lie even for those times.

Keywords: Dumitru Stăniloae, anchetă, justiție comunistă, regim democrat-popular

Introducere

Dosarul penal al grupului *Rugul Aprins*, cunoscut astăzi la Arhivele Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității sub numele de „Teodorescu Alexandru și alții” sau „P 202”¹, constituie o mostră pentru modul în care operau puterea comunistă și Securitatea, în încercarea de anihilare a intelectualității și oamenilor Bisericii, în perioada anilor '50 și, mai ales, la sfârșitul lor. Cauzele

¹ Fond penal, dosarul nr. 202.

trebuie căutate în contextul sociopolitic de atunci: în iulie 1958 a avut loc retragerea armatelor sovietice din România, iar comuniștii de aici, fie nu mai erau siguri de starea din țară, fie, mai degrabă, doreau să demonstreze Moscovei că stăpânesc situația. Toate regimurile totalitare au suferit de sindromul fricii și, ca atare, au încercat să reprime tot ceea ce le scăpa de sub control, pentru că tot ceea ce nu putea fi ținut sub control reprezenta pentru ei un potențial pericol.

Cum ateismul făcea parte din ideologia comunistă, nu trebuie să ne mire faptul că lupta contra Bisericii și a oricărei religii a constituit un obiectiv permanent al tuturor partidelor comuniste. Însă, în cazul Bisericii Ortodoxe Române, prin terorizarea și arestarea preoților, în special a elitei teologice, dar nu numai, se urmărea și slăbirea poziției patriarhului Justinian, devenit de multă vreme, la acea dată, indezirabil puterii politice. S-a mai urmărit, probabil, și acuzarea monahilor și a monahismului, la modul general, de „activitate contrarevoluționară”, pentru a justifica măsurile antimonahale foarte dure, preconizate de Securitate de multă vreme², care vor culmina, în anul următor, cu Decretul 410/28 octombrie 1959.

La toate acestea se mai adaugă, însă, intenția evidentă a ofițerilor de Securitate, care desfășurau ancheta pentru a-și justifica activitatea și existența și care urmăreau, poate, chiar avansări.

² Securitatea preconiza măsuri antimonahale încă din 1949. Pe 25 martie 1949, securitatea alcătuia o listă ce cuprindea optsprezece mănăstiri și schituri, cu specificația: „Dintre mănăstirile care ar trebui în mod necesar evacuate se numără, în orice caz, următoarele: ...”. Cu alte cuvinte, se intenționa desființarea unui număr mai mare de mănăstiri. Potrivit „umanismului” epocii, clădirilor părăsite urma să li se dea diverse întrebuințări în folosul poporului, cum ar fi „cămine pentru salariați” sau „cămine permanente pentru copii debili, pentru orfelinate, școli etc.”, ACNSAS, fond documentar, d. 67, ff. 152-156. În referatul Direcției a III-a a DGSP, de pe 22 octombrie 1955, privind problema mănăstirilor din RPR, sunt propuse trei soluții „menite să contracareze activitatea dușmănoasă a călugărilor și călugărițelor”, optându-se, în final, pentru ultima dintre ele, care susținea „luarea unor măsuri menite, pe de o parte, să scoată masele de credincioși de sub influența mănăstirilor, iar pe de altă parte, să se limiteze posibilitățile mănăstirilor de a recruta noi călugări”, ACNSAS, fond documentar, d. 74, vol. VII, ff. 74-79; era vorba de măsuri coercitive, luate la nivel național, complexitatea lor neputând fi abordată aici. Planurile privind măsurile antimonahale vor culmina cu referatul ministrului de Interne Alexandru Drăghici, de pe 6 octombrie 1958, cf. ACNSAS, fond documentar, d. 74, vol. VII, ff. 28-46.

Dosarul de anchetă al Părintelui Stăniloae

Pentru a înțelege cât de sumară și de grăbită a fost ancheta, este suficient de spus că toate interogatoriile și confruntările s-au desfășurat într-un timp foarte scurt, mai exact între 4 și 6 septembrie 1958. Această grabă a fost cauzată de dorința celor ce coordonau anchetele ca Părintele Stăniloae să fie judecat în același lot cu cei arestați cu peste două luni și jumătate înaintea sa, ale căror anchete practic se încheiaseră. Din cuprinsul interogatoriilor se poate constata că părintele a încercat să pronunțe cât mai puține nume, pentru a proteja cât mai multe persoane³. Anchetatorul s-a mulțumit cu puțin, interogatoriile nefiind nici prea multe, nici prea lungi și foarte sărace în informații, comparativ cu cele precedente. Cu toate acestea, nu se poate spune că situația părintelui a fost ușoară, el fiind supus, pe 4 septembrie, la două interogatorii⁴ și două confruntări⁵, în condițiile în care fusese arestat în dimineața acelei zile, în jurul orei 1 a.m. Poate că anchetatorul a și mizat pe oboseala celui anchetat, pentru a-l obliga să facă declarațiile dorite de el, lucru care nu s-a întâmplat, părintele dovedind o rezistență psihică deosebită.

Studiind în ordine cronologică actele de la dosar, putem reface, măcar parțial, desfășurarea anchetei⁶. După ordonanța de reținere, de pe 3 septembrie 1958⁷, a urmat ordonanța pentru efectuarea

³ Anchetatorul Gheorghe Blidaru nu avea de ce să insiste în deconspirarea cât mai multor membri ai grupului, fiindcă aceștia erau deja cunoscuți din interogatoriile celor arestați anterior, ale căror anchete au fost mult mai lungi și mai amănunțite.

⁴ Desfășurate, potrivit proceselor verbale de anchetă, între orele 7:45-11:02 și respectiv 10:45-12:15 (cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, ff. 426-430v). Se observă, însă, cu ușurință, faptul că orele între care s-au desfășurat aceste două interogatorii nu au fost consemnate corect; ar însemna ca același anchetator și aceeași persoană anchetată să participe concomitent la două interogatorii între orele 10:45-11:02.

⁵ Cu Alexandru Mironescu și Șerban Mironescu, între orele 12:30-14:15 și respectiv 14:15-15:30, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, ff. 435-439.

⁶ Actele nu sunt așezate în ordine cronologică în dosarul de anchetă, dar ele vor fi studiate în această ordine, în cele ce urmează.

⁷ Prin care lt. maj. Gheorghe Blidaru, anchetator penal de securitate din MAI – Direcția Anchete Penale, dispunea: „Reținerea pe timp de 24 ore și depunerea în arestul MAI, cu începere cu 4 sept 1958, orele 6, până pe 5 sept, orele 6, a numitului *Stăniloae Dumitru* (s.n.)”, ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 420. Observăm

percheziției domiciliare⁸, care nu a fost datată, dar care nu poate fi decât tot de pe 3 septembrie 1958, având în vedere că percheziția domiciliară care a urmat s-a efectuat în dimineața zilei de 4 septembrie 1958, între orele 1:30-6:30⁹.

S-a încercat, încă de la primul interogatoriu, acuzarea sa de faptul că ar fi fost încadrat în mișcarea legionară sau, cel puțin, a avut legături cu unii preoți legionari în perioada în care a locuit la Sibiu¹⁰. Cum Securitatea era interesată în culegerea de informații cu orice ocazie, a încercat și de această dată să afle în ce a constatat activitatea legionară a acestora sau dacă el a mai cunoscut și alți legionari, dar s-a lovit de un refuz politic¹¹. A mai fost interogată atunci cu privire la activitatea publicistică desfășurată în perioada în care a locuit la Sibiu¹².

La cel de al doilea interogatoriu, anchetatorul nu a reușit să obțină decât faptul că părintele a participat foarte rar la întâlnirile de la domiciliul lui Alexandru Mironescu, în perioada 1955-1958,

necunoșterea numelui distinsului teolog, în plus datele au fost dactilografiate greșit (august, în loc de septembrie) și corectate ulterior cu cerneală albastră. În mai multe locuri din dosarul de anchetă se întâlnesc greșeli, care denotă slaba pregătire și superficialitatea anchetatorului penal de Securitate; voi puncta, pe parcursul lucrării, unele dintre ele. În ceea ce îl privește pe Părintele Stăniloae, acesta apare cu numele „Stăniloae Dumitru” și în anchetele celorlalți membri ai grupului, abia în unele dintre actele întocmite de tribunalul militar, care, uneori, era mai riguros și mai atent în întocmirea actelor, părintele apare, în unele cazuri, cu adevăratul său nume.

⁸ Vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 422.

⁹ Vezi procesul verbal de percheziție din 4 septembrie 1958, ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, ff. 423-424.

¹⁰ Este vorba de Spiridon Căndea, Liviu Stan și Zosim Oancea, vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 427 r-v.

¹¹ Părintele Stăniloae a încercat, întotdeauna, să nu dea informații Securității, pentru că nu a dorit să afecteze pe cineva, așa cum a și declarat cu altă ocazie. În unele cazuri, cum s-a întâmplat și acum, era clar că nu spune adevărul și că nu este în necunoștință de cauză, așa cum dorea să pară, dar insistența anchetatorului ar fi fost, în acest caz, inutilă.

¹² „În perioada 1934-1945, subsemnatul m-am ocupat la Sibiu cu redactarea ziarului local al mitropoliei, numit „Telegraful român”, în coloanele cărui am scris în perioada respectivă mai multe articole cu conținut religios. În perioada 1935-1940, am scris o serie de articole și la revista «Gîndirea», tot cu caracter religios (...). Nu am scris articole cu alt caracter în afară de cele religioase”, ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 428.

și „odată (o dată, *n.n.*) sau de două ori la domiciliul lui Joja Constantin”¹³. Părintele Stăniloae a înțeles imediat, după ce a fost întrebat: „O persoană cu numele Sandu Tudor ai cunoscut?” și „... în ultima perioadă de timp când și unde te-ai văzut cu acesta?”, că sunt în cauză nume de persoane, locuri și alte informații, pe care nu poate să le treacă sub tăcere, dar a încercat și a reușit să ofere cât mai puține informații. Până la sfârșitul interogatoriului a susținut că nu își amintește să fi purtat „discuții dușmănoase” la domiciliul lui Alexandru Mironescu¹⁴ și că nu a purtat „nici un fel de discuții politice” la domiciliul lui Constantin Joja¹⁵.

Au urmat, în aceeași zi, două confruntări, cu Alexandru Mironescu¹⁶ și Șerban Mironescu¹⁷, care, însă, nu au reușit să-l determine să își modifice declarațiile și atitudinea¹⁸. Anchetatorul pare însă

¹³ ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 430 r-v.

¹⁴ „Mențin răspunsul dat, în sensul că nu-mi amintesc să fi purtat discuții dușmănoase în cadrul întâlnirilor de la domiciliul lui Mironescu Alexandru, la care am participat în perioada 1955-1958, întrucât am fost foarte rar acolo și nu mai țin minte”, ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 430.

¹⁵ ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 430v. Pentru mai multe informații, vezi procesul verbal de interogatoriu, ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, ff. 429-430v.

¹⁶ Vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, ff. 435-436v.

¹⁷ Vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, ff. 437-439.

¹⁸ Procesul verbal al confruntării cu Alexandru Mironescu se încheie astfel: „Îmi mențin declarațiile făcute, cu sensul ca (în sensul că, *n.n.*) nu recunosc ca în cadrul acelor întâlniri să fi purtat discuții dușmănoase și să fi participat la ascultarea emisiunilor posturilor de radio imperialiste, pe marginea cărora să fi purtat discuții dușmănoase împotriva regimului democrat din R.P.R.”, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 436v. Iar procesul verbal al confruntării cu Șerban Mironescu se încheie și el asemănător: „Este adevărat că odată (o dată, *n.n.*) sau de două ori, s-a (s-au, *n.n.*) abordat în discuție și probleme de ordin politic, în cadrul cărora: Sandu Tudor și Mironescu Alexandru s-au plins că nu-și pot tipări lucrările lor, manifestându-se împotriva regimului, însă subsemnatul nu m-am manifestat împotriva (...). Subsemnatul, în cadrul discuțiilor dușmănoase care au fost purtate acolo, nu mi-am manifestat decât regretul că regimul democrat are o bază materialistă și nu se face o apropiere față de religie, lucru pe care-l doream. Acesta era punctul meu de vedere în cadrul acelor discuții și nu m-am manifestat vreodată pentru schimbarea regimului democrat din R.P.R.”, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, ff. 438v-439. Era inutil să încerce să-i protejeze pe Sandu Tudor, la acea dată ieroschimonașul Daniil Teodorescu, și pe Alexandru Mironescu în urma acestor două confruntări; în ce îl privește pe cel din urmă, acesta se învinuise singur în confruntarea precedentă.

mulțumit și se oprește pentru moment; chiar mai mult, Părintele Stăniloae nu este chemat la nici un interogatoriu în ziua următoare. Dar anchetatorul nu stătea; sunt emise, pe 5 septembrie 1958, mandatul de arestare¹⁹ și ordonanța de sechestrul²⁰, iar în ziua următoare, ordonanța de punere sub învinuire²¹, noi mostre de superficialitate. Mai trebuie spus aici că, în cazul Părintelui Stăniloae, sechestrul asupra averii personale s-a aplicat mult mai repede decât în cazurile celor arestați înaintea sa²². Acest fapt indică, din nou, o mare grabă din partea celor ce coordonau ancheta.

Pe 6 septembrie era pus sub învinuire „pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută și pedepsită de art. 209 pct. 1 C.P. al R.P.R.”²³,

¹⁹ Același lt. maj. Blidaru Gheorghe considera că „Stăniloae Dumitru (...)”, urmărit potrivit art. 196 C.P.P. pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale; Având în vedere că aceste fapte sunt prevăzute și pedepsite de art. 209 pct. 1 C.P. al R.P.R.; Considerând că din ancheta efectuată rezultă probe suficiente de culpabilitate împotriva lui Stăniloae Dumitru” și, ca urmare, ordonă „Tuturor organelor forței publice ca, conformându-se legii, să aresteze și să conducă la arestul MAI-București pe numitul *Stăniloae Ioan (s.n.)*. Punem în vedere șefului arestului MAI-București să-l primească și să-l rețină pe timp de 60 de zile, de la data de 4 septembrie 1958, până la data de 4 noiembrie 1958”, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 421. Nu este cazul să mai insist asupra necunoașterii numelui persoanei pe care o ancheta, voi atrage atenția numai asupra necunoașterii regulilor gramaticale din partea anchetatorului penal de securitate și asupra dificultăților sale de exprimare. Ce ironie, ca oameni de un înalt nivel intelectual să fie anchetați de persoane de talia lt. maj. de securitate Blidaru Gheorghe și ce invidie putea trezi, pentru anchetator, această diferență de nivel intelectual.

²⁰ Prin care se dispunea „Instituirea sechestrului asigurator asupra averii personale, mobilă și imobilă, a *învinuitului (s.n.) Stăniloae Dumitru*”, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 425. Trebuie menționat că, la acea dată, Părintele Stăniloae nu era încă pus sub învinuire.

²¹ Nici măcar în privința numelui învinuitului nu se acordă atenție, numit mai întâi „Stăniloae Dumitru”, apoi „Stăniloae Dumitru”, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 431.

²² Se poate face aici o comparație în ceea ce privește aplicarea sechestrului în cazuri similare. Spre exemplu, în cazul lui Alexandru Mironescu, arestat pe 14 iunie 1958, ordonanța de sechestrul poartă data de 11 iulie 1958 (cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 122), iar procesul verbal de sechestrul, de pe 24 iulie 1958 (cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 123). Nu voi continua aici cu alte exemple în care anchetatorii Securității nu s-au grăbit, din fericire, să aplice sechestrul, se poate spune însă că ele nu sunt puține.

²³ ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, ff. 431-432. Este vorba de uneltire contra ordinii sociale.

iar ordonanța de punere sub învinuire îi era prezentată în aceeași zi. Conform uzanțelor, imediat după prezentarea ordonanței de punere sub învinuire, a urmat un nou interogatoriu²⁴. Este ultimul din dosarul de anchetă al părintelui.

În ordonanța de punere sub învinuire, anchetatorul penal de Securitate făcea niște acuzații fără acoperire²⁵. Probele, însă, nu i-au fost prezentate așa cum s-a întâmplat în cazul lui Sandu Tudor, căruia i s-au arătat câteva articole anticomuniste scrise și publicate de el în ziarul „Credința”, în perioada 1933-1938²⁶, sau în cazul lui Vasile Voiculescu, căruia i-a fost prezentată o mapă cu poezii ce îi aparțineau, confiscată la percheziția făcută la domiciliul lui Alexandru Mironescu²⁷. În cazul Părintelui Stăniloae, aceste „probe” nu se regăsesc la dosar²⁸. Cum această acuzație nu era concludentă, de altfel părintele nici nu a fost condamnat pentru „activitate propagandistică legionară”, trebuia găsit altceva, drept pentru care anchetatorul Gheorghe Blidaru continuă argumentația²⁹, pentru ca în final să dispună³⁰.

²⁴ Vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 433-434v.

²⁵ „Am stabilit că în dosarul de anchete penale există probe suficiente din care rezultă că susnumitul, în perioada 1935-1940, a întreținut legături cu o serie de elemente legionare și a colaborat la revista legionară „Gîndirea”, în coloanele căreia a scris mai multe articole, depunând activitate propagandistică legionară”, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 431.

²⁶ Vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. I, f. 35 r-v și vol. III, ff. 5, 7-10.

²⁷ Vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 399. Până la urmă vor fi incriminate doar două poezii *Neagra labă* și *Cerșetorul*, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. IV, f. 213v. Pentru mai multe informații, vezi și ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. III, ff. 27-33 și vol. IV, ff. 140, 318-319.

²⁸ Era și imposibil să existe asemenea probe la dosar, după cum vom vedea în argumentația părintelui privind nevinovăția sa, întocmită pe când se afla în penitenciarul Jilava, în așteptarea sentinței. Vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. IV, ff. 150-156.

²⁹ „După 23 august 1944, susnumitul a continuat să mențină legătura cu o serie de elemente dușmănoase, printre care și legionari, încadrîndu-se în grupul subversiv condus de Teodorescu Alexandru, zis Sandu Tudor, unde alături de ceilalți membri ai grupului a desfășurat o intensă activitate dușmănoasă împotriva orînduirii de stat democrat populare din R.P.R.”, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 431.

³⁰ „Punerea sub învinuire a numitului Stăniloae Dumitru (...) pentru săvîrșirea infracțiunii prevăzută și pedepsită de art. 209 pct. 1 C.P. al R.P.R.”, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, ff. 431-432.

Din ordonanța de punere sub învinuire mai aflăm, însă, un lucru foarte important, și anume faptul că „procesul penal în cauză a fost pornit pe 13 februarie 1958”³¹. Dacă ne gândim că prima arestare din acest lot, cea a ieromonahului Adrian Făgețeanu, a avut loc pe 25 februarie 1958, iar valul arestărilor a început, de fapt, abia în noaptea de 13/14 iunie 1958, putem trage încă o concluzie despre modul în care lucra Securitatea.

Revenind la ultimul interogatoriu al Părintelui Stăniloae, trebuie spus că părintele afirmă acum că „Articolele scrise de către subsemnatul în coloanele revistei «Gîndirea», în perioada 1935-1940, au avut un caracter naționalist-religios”³². Asta, pentru Securitate, putea fi asimilat foarte ușor drept activitate legionară. Încurajat de mărturisirea părintelui, anchetatorul Gheorghe Blidaru a încercat să-l învinuiască și de colaborare cu regimul național-legionar, în perioada 1940-1941, dar a trebuit să renunțe³³. A reușit, însă, să smulgă părintelui două mărturisiri³⁴, cu care se încheie interogatoriul³⁵.

Dosarul de anchetă se încheie cu procesul verbal de pe 16 septembrie 1958, în care părintele, după ce consultă documentele de anchetă, face, în scris, declarația pe care erau nevoiți să o facă toți cei ajunși în acest stadiu al urmăririi penale: „Nu am de făcut declarații noi și nici de formulat cereri în legătură cu ancheta penală”³⁶.

³¹ ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 431.

³² ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 433.

³³ Vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 433v.

³⁴ Astfel de mărturisiri erau foarte importante pentru Securitate. Pentru orice om de bun simț, însă, nu pot justifica acuzația de uneltire contra ordinii sociale.

³⁵ „Recunosc că în cadrul acelor întâlniri care au avut loc la domiciliul lui Mironescu Alexandru, cît și la domiciliul lui Joja Constantin, am purtat și o serie de discuții defavorabile la adresa regimului democrat popular din R.P.R., sperînd că se va produce o schimbare și vor avea loc în R.P.R. așa zise alegeri libere, în urma cărora întrevedeam posibilitatea de a ne publica o serie de scrieri și de a desfășura activitate în mod deschis”, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 434. Ultimul răspuns din interogatoriul părintelui a fost: „În cadrul acelor întâlniri s-au purtat o serie de discuții dușmănoase, preconizînd schimbarea regimului democrat popular din R.P.R., întrucît nu ar exista libertate, aceasta în sensul că nu se putea publica o serie de scrieri cu conținut reacționar, asemenea manifestări avînd în special Mironescu Alexandru, care avea și intenția să publice o serie de scrieri. Discuții la care am participat și subsemnatul, fiind de acord cu atitudinea elementelor participante la acele întâlniri”, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 434v.

³⁶ ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 441.

După Părintele Stăniloae s-a mai adăugat o singură persoană acestui lot. Este vorba de Emanoil Mihăilescu, arestat pe 18 septembrie 1958³⁷.

Procesul și recursul

A urmat procesul, început pe 29 octombrie 1958. Părintele apare în acest lot la poziția a cincisprezecea, de altfel se păstrează ordinea din dosarul de anchetă³⁸. La cererea procurorului militar, ședința a fost declarată secretă și publicul obligat să părăsească sala³⁹. Au fost citite concluziile de învinuire, după care „președintele a procedat la luarea interogatoriilor inculpaților, în mod separat, potrivit art. 270 C.J.M.”⁴⁰. Neputând fi audiați toți martorii, debaterile au fost amânate pentru ziua următoare⁴¹. A doua zi, 30 octombrie 1958, după audierea ultimilor șase martori ai acuzării, a fost dat cuvântul apărării.

³⁷ Trebuie să fi fost o decizie de ultim moment a coordonatorilor anchetei acestui grup. Numele lui fusese rostit la interogatorii de cei din grupul tinerilor, dar este ciudat că s-a hotărât arestarea sa într-un moment în care ancheta părea încheiată. Probabil că s-a dorit includerea în acest lot a încă unui membru UTM, de condiție socială modestă, după Nicolae Rădulescu. Să nu uităm că ne aflăm în obședantul deceniu, când se căutau cu înfrigurare „dușmani ai poporului” pretutindeni, de un regim special „beneficiind” cei infiltrați în PMR sau în organizația sa de tineret, UTM. Și în cazul lui Emanoil Mihăilescu s-a procedat în mare grabă la parcurgerea tuturor etapelor premergătoare procesului. În ceea ce îl privește, acesta a fost foarte cooperant cu anchetatorul, iar ancheta lui s-a încheiat extrem de repede, mai exact pe 22 septembrie 1958. Pentru mai multe informații privind dosarul său de anchetă, vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, ff. 442-465. Vezi și ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. V, ff. 62-63.

³⁸ Această ordine nu este identică cu cea a arestărilor, astfel Grigore Dan Pistol, arestat la 14 iunie 1958, apare în urma lui Nicolae Rădulescu, arestat la 29 iulie 1958, vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. I, ff. XIX-XX și vol. IV, ff. 192, 209v.

³⁹ „Tribunalul, deliberând în secret asupra cererii procurorului militar și văzînd că publicitatea debaterilor din cauza naturii faptelor ar putea să atingă securitatea statului, ordinea și moralitatea publică declară ședința secretă conf. art. 291 pr. pen. și ordonă publicului să părăsească sala de ședință. Dată și citită în ședința publică azi, 29 oct. 1958, la București”, ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. IV, f. 210.

⁴⁰ ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. IV, f. 210.

⁴¹ Au fost audiați douăzeci de martori, toți ai acuzării; din lipsă de timp, șase dintre ei nu au putut fi audiați în prima zi a procesului. Vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. IV, f. 210 r-v.

Fiecare dintre apărătorii celor acuzați a solicitat să i se admită probatorii, fie cu martori⁴², fie cu acte, fie ambele⁴³.

După rechizitoriul făcut de procurorul militar, s-a dat cuvântul apărării⁴⁴. S-a dat apoi, din nou, cuvântul procurorului militar, pentru a se pronunța asupra schimbărilor de calificare cerute de avocații apărării⁴⁵. Pronunțarea sentinței s-a amânat pentru 6 noiembrie⁴⁶, iar apoi pentru 8 noiembrie 1958⁴⁷.

⁴² Apărătorul Părintelui Stăniloae, avocatul delegat Vladimir Boantă, a solicitat să i se admită „un probatoriu cu martorii Grigore Marcu, Nicodim Belea, Ion Coman, Nicolae Nicolaescu și Virgil Frangu, pentru a dovedi că în timpul guvernării legionare i-a atacat în presă pentru activitatea lor de violență” și pentru a-și dovedi „activitatea democratică și preocupările permanente în această direcție”, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. IV, f. 211.

⁴³ „Referitor la cererile apărării de a se administra probatorii, președintele a dat cuvântul procurorului militar, care a declarat că probele solicitate de apărare nu sunt concludente cauzei.” Tribunalul s-a retras în camera de consiliu spre a delibera asupra cererilor apărării și, în final, a hotărât următoarele: „(...) Avînd în vedere că din actele dosarului rezultă că sunt probe suficiente din care instanța de fond să tragă concluzia unei juste stabiliri a situației de fapt; că în felul acesta probele cerute de apărare cu martori și acte devin inutile și neconcludente și prin urmare Tribunalul urmează să le respingă ca atare (...). Pentru aceste motive Tribunalul respinge ca neconcludente și inutile probele solicitate de apărare. Dată și citită în ședință secretă azi, 30.10.1958, la București”, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. IV, f. 211 r-v.

⁴⁴ Apărătorul Părintelui Stăniloae „a arătat activitatea acestuia în ziarul «Credința», din care se poate trage concluzia că el nu este un dușman al poporului. Că el n-a fost în casa lui Mironescu Alexandru (în realitate a fost, *n.n.*), încît nu se poate vorbi de infracțiunea p.p. de art. 209 pct. 1 C.P., care presupune inițiere, organizare sau participare la organizație contrarevoluționară. Că vizitele făcute de Stăniloae Dumitru nu îmbracă caracterul de infracțiune. Că în revista «Telegraf» (*Telegraful român, n.n.*) din anul 1937 el a atacat în presă pe legionari, pentru violențele săvîrșite de aceștia și, ca atare, nu se poate spune că a susținut pe legionari. Articolele sale stau mărturie despre activitatea lui. Că n-a săvîrșit faptele ce i se rețin în sarcină și că nu merită să fie condamnat”, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. IV, f. 214.

⁴⁵ Acesta „a declarat Tribunalului că își menține concluziile puse și nu are de făcut nici o completare (completare, *n.n.*)”, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. IV, f. 214.

⁴⁶ „Tribunalul, avînd nevoie de un timp mai îndelungat pentru studiul dosarului, dispune: Amîna pronunțarea la data de 6 noiembrie 1958. Dată și citită în ședință secretă azi, 30 octombrie 1958”, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. IV, f. 214v.

⁴⁷ „Tribunalul Militar al Regiunii II-a Militare București (...) dispune: Amîna pronunțarea la data de 8 noiembrie 1958. Dată și citită în ședință publică azi, 6 noiembrie 1958”, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. IV, f. 215. Deci tribunalul nu

În final, acest lot a fost condamnat, prin Sentința nr. 125, de pe 8 noiembrie 1958, citită, bineînțeles, în ședință publică⁴⁸, spre a fi învățatură de minte și altora. În ceea ce îl privește pe Părintele Stăniloae, condamnarea lui a fost următoarea:

„Tribunalul ... condamnă pe: Stăniloae Dumitru⁴⁹ la 5 (cinci) ani muncă silnică și 5 (cinci) ani degradare civică pentru infracțiunea p.p. de art. 209 pct. 2 lit.b al. ultim C.P.⁵⁰, prin schimbare de calificare conform art. 292 c.j.m. (C.J.M. – n.n.) din art. 209 pct. 1 C.P.

Se dispune confiscarea totală a averii personale, conform art. 25, pct. 6 C.P.

Compută detenția de la 4 septembrie 1958 și-l obligă la 300 (treisute)⁵¹ lei cheltuieli de judecată⁵².

Toți membrii acestui lot au făcut recurs la Tribunalul Suprem al RPR Colegiul Militar⁵³. De data aceasta, toate ședințele de judecată au fost publice. După ședințele de pe 12 și 14 ianuarie 1959⁵⁴, a

se mai temea pentru „securitatea statului, ordinea și moralitatea publică” și doarește citirea sentinței în ședință publică. În realitate, tribunalul nu s-a temut niciodată din acest motiv, pentru că nu avea de ce. A preferat, însă, ca oamenii să nu poată vedea cu ochii lor cât de ridicolă era justiția. Dar sentința trebuia citită în ședință publică, pentru că se dorea intimidarea.

⁴⁸ Pentru mai multe informații, vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. IV, ff. 216-230.

⁴⁹ După unele acte în care i-a trecut numele corect, în final, tribunalul militar se dovedește neglijent tocmai în redactarea sentinței.

⁵⁰ Reprezenta „infracțiunea de uneltire contra ordinii sociale prin agitație”, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. IV, f. 318.

⁵¹ O nouă greșală de ortografie, care spune ceva despre modul de lucru al tribunalului militar.

⁵² ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. IV, f. 229v.

⁵³ Vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. IV, ff. 231-296v. Pentru actele anexate la dosar privind cererea de recurs a Părintelui Stăniloae, vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. IV, ff. 287-291v. Pentru motivele de recurs ale Părintelui Stăniloae, întocmite de avocații Ecaterina Lăzărescu și Grigore Ghiculescu, vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. V, ff. 50-53. Pentru o mai bună înțelegere a argumentelor apărării, vezi și ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. IV, ff. 150-156.

⁵⁴ În prima dintre acestea, apărătorii recurenților au susținut motivele de casare depuse la dosar, vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. V, f. 64 r-v, iar în cea de a doua procurorul militar a combătut motivele de recurs, nu se știe cu ce argumente, fiindcă ele nu apar în dosar și, în concluzie, a cerut „respingerea tuturor recursurilor”, după care tribunalul, solicitând un interval de timp pentru a delibera, amână pronunțarea pentru data de 21 ianuarie 1959, vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. V, f. 65.

urmat ședința de pe 21 ianuarie 1959, în care toate aceste recursuri au fost respinse⁵⁵.

Detenția și eliberarea

Părintele Stăniloae a fost închis la UM 0123/E București⁵⁶, apoi la Jilava⁵⁷, după care la Aiud⁵⁸; de aici, pe 20 octombrie 1960, a fost transferat înapoi la Jilava⁵⁹, după care s-a întors la Aiud, în martie 1962⁶⁰. A fost eliberat apoi, pe 15 ianuarie 1963, în urma decretului de grațiere nr. 5/1963 al Consiliului de Stat⁶¹.

Pe fișa personală din dosarul de penitenciar se poate vedea că inițial a fost scris la rubrica „Aparență politică” „a politic (apolitic, *n.n.*)”, pentru ca apoi să se revină și să se scrie „legionar”⁶², fără nici o justificare. Părintele nu fusese condamnat pentru activitate legionară, nici măcar pentru activitate contra clasei muncitoare. Cu acest stigmat rămâne pe tot parcursul dosarului de penitenciar. La zece ani după condamnarea sa, această calomnie revine în dosarul său informativ, în urma denunțului făcut de o persoană, aflată atunci sub ancheta Securității, din invidie sau sub presiunea anchetatorului⁶³.

Tot din dosarul de penitenciar al părintelui, mai aflăm că Direcția Generală a Penitenciarelor și Coloniilor de Muncă (DGPCM)

⁵⁵ Vezi Decizia nr. 42/21 ianuarie 1959 a Tribunalului Suprem al RPR Colegiul Militar, ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. V, ff. 95-98 și Minuta Deciziei nr. 42/21 ianuarie 1959 a Tribunalului Suprem al RPR Colegiul Militar, ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. V, f. 78.

⁵⁶ Vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. VI, f. 209.

⁵⁷ De pe 3 noiembrie 1958, vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. VI, f. 165. Pe 23 ianuarie 1959, atunci când Părintelui Stăniloae i s-a adus la cunoștință faptul că recursul său a fost respins, se mai afla încă acolo, vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. VI, f. 200.

⁵⁸ Din 1959, nu se cunoaște data exactă, vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. VI, f. 165.

⁵⁹ Vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. VI, ff. 185, 187.

⁶⁰ Vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. VI, ff. 175-176.

⁶¹ Vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. VI, f. 166.

⁶² ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. VI, f. 165v, vezi Anexa 5. Vezi și George Enache, *Arestarea și condamnarea lui Dumitru Stăniloae*, în „Rost”, noiembrie 2003, <http://www.fericiticeiprisoniti.net/dumitru-staniloae/686-arestarea-si-condamnarea-lui-dumitru-staniloae> (19 martie 2013).

⁶³ Vezi ACNSAS, fond informativ, d. 203672, vol. II, *passim*.

se interesa îndeaproape, în august 1962, de Dumitru Stăniloae și de Teodor M. Popescu⁶⁴. Cu această ocazie descoperim că, de la arestare, părintele Stăniloae „a fost pedepsit o singură dată cu 7 zile izolare, pentru că a vorbit pe geam cu alți deținuți”⁶⁵. Dacă în privința pedepsei nu putem să rămânem decât muți de uimire, ne punem, însă, întrebarea asupra motivului pentru care DGPCM își manifesta interesul pentru cei doi „deținuți contrarevoluționari”. Să fi fost, deja, în pregătire decretul de grațiere din ianuarie 1963 și Securitatea dorea să ia o hotărâre în legătură cu acești doi iluștri teologi? Judecând astăzi după cronologia decretelor de grațiere și, mai ales, după nota raport a ministrului afacerilor interne, Alexandru Drăghici, către președintele Consiliului de Miniștri, Ion Gheorghe Maurer⁶⁶, răspunsul este, categoric, unul afirmativ. Fiindcă am amintit de decretele de grațiere, nu trebuie uitat numărul mare al acestora, în acea perioadă, fapt ce a condus la o continuă scădere a numărului deținuților politici⁶⁷.

Revenind la decretul nr. 5/1963, în baza căruia a fost grațiat de restul pedepsei Părintele Stăniloae, trebuie spus că, dintre cele zece

⁶⁴ Astfel, pe 13 august 1962, se adresa formațiunii 0622 Aiud, adică penitenciarului Aiud, în următorii termeni: „Să ne trimiteți de urgență câte o adeverință caracterizare asupra deț. C.R. (deținuților contrarevoluționari, *n.n.*) Stăniloae Dumitru ... și Popescu Teodor”, cf. ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. VI, f. 172.

⁶⁵ ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. VI, f. 173. Vezi și ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. VI, f. 177.

⁶⁶ Vezi Anexa 2 și n. 67.

⁶⁷ Astfel, conform statisticilor oficiale, în ianuarie 1960 se aflau arestate, pentru delikte „împotriva securității statului”, 17.613 persoane. Numărul lor a scăzut în 1962 la 13.017, iar în 1963 s-a redus la 9.333. Vezi Ion Bălan, *Regimul concentraționar din România 1945-1964*, Fundația „Academia Civică”, 2000, p. 250. Vezi și Dennis Deletant, *România sub regim comunist*, București, 1997, p. 123. În perioada 1962-1964 au fost promulgate zece decrete de grațiere, de mai mare sau mai mică amploare, de care au beneficiat și deținuții politici; acestea sunt: decretul nr. 291/17.04.1962, decretul nr. 293/18.04.1962, decretul nr. 294/18.04.1962, decretul nr. 295/21.04.1962, decretul nr. 5/03.01.1963 (în baza căruia au fost grațiați Dumitru Stăniloae și Teodor M. Popescu), decretul nr. 551/09.09.1963, decretul nr. 552/18.09.1963, decretul nr. 696/25.10.1963, decretul nr. 176/09.04.1964 (prin care au fost grațiate 2.920 de persoane), toate acestea culminând cu decretul nr. 411/22.07.1964 prin care au fost grațiate 3.244 de persoane. Vezi ANR, fondul *Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România* (denumirea este incorectă, România având această titulatură începând cu anul 1965; în perioada la care ne referim se numea Republica Populară Română).

articole ale sale, numai ultimul se referea la deținuții politici și nici acela în totalitate⁶⁸, restul priveau infracțiuni de drept comun, mai exact „amnistierea infracțiunilor silvice”.

Concluzii

Cazul Părintelui Stăniloae este un exemplu pentru modul în care au fost terorizate preoțimea și intelectualitatea neobedientă în perioada de vârf a persecuției comuniste. Nu voi stăruia aici asupra altor exemple. Securitatea mai avea și alte moduri de a acționa. Cauzele pentru care s-a dorit terorizarea și condamnarea a cât mai multor persoane trebuie căutate în contextul politic de atunci.

Dacă în cazul Părintelui Adrian Făgețeanu⁶⁹ și apoi în cazul tuturor celor arestați în noaptea de 13/14 iunie 1958 se poate spune că cercetările au evoluat foarte minuțios și amănunțit, în toată ancheta Părintelui Dumitru Stăniloae se observă o deosebită grabă pentru finalizarea ei și parcurgerea tuturor etapelor premergătoare procesului, pentru a fi inclus, la proces, în același lot cu cei arestați înaintea sa și ale căror anchete practic se încheiaseră. Pe de altă parte, anchetatorul avea suficiente informații, din declarațiile celor arestați anterior, pentru a nu fi nevoit să forțeze. Ancheta a fost foarte sumară; dacă nu s-ar fi recurs la confruntări, în urma cărora Părintele Stăniloae să fie obligat să recunoască, parțial, unele acuzații, s-ar crede că s-a îndeplinit doar o formalitate, fiindcă părintele

⁶⁸ „Cu prilejul celei de a 15-a aniversări a Republicii Populare Române, Consiliul de Stat al Republicii Populare Române decretează: (...) Art. 10: Se grațiază în total sau în parte pedepsele celor condamnați pentru infracțiuni contra securității statului sau pentru alte infracțiuni, dacă în timpul executării pedepsei au avut o comportare bună, dovedind că s-au reeducat și care sînt prevăzuți în tabelul anexă”, cf. ANR, fondul *Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România*, Decretul nr. 5/1963, privind amnistierea infracțiunilor silvice și grațierea unor pedepse. În baza acestui articol au fost grațiate 2.543 persoane aparținând următoarelor categorii sociale: muncitori (838), țărani (688), funcționari (408), intelectuali (248), militari (118), elevi și studenți (110), fără ocupație (58), femei casnice (75); dintre aceștia 43 erau condamnați de drept comun. Vezi ANR, fondul *Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România*, Decretul nr. 5/1963, anexă la nota raport a lui Alexandru Drăghici către Ion Gheorghe Maurer. După cum observăm, Părintele Stăniloae nu se putea încadra decât în rândul celor 248 de intelectuali.

⁶⁹ Primul arestat din acest lot, pe 25 februarie 1958, vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. I, f. 55.

oricum ar fi fost condamnat în baza declarațiilor făcute de membrii de bază ai grupului. S-a încercat, atunci, condamnarea părintelui și pentru „activitate propagandistică legionară”, dar nu s-a reușit – era și un prea mare neadevăr, chiar și pentru acele timpuri.

În timpul anchetei, părintele a dovedit o rezistență psihică deosebită, anchetatorul nereușind să obțină declarațiile dorite în cele două interogatorii și două confruntări desfășurate în prima zi de anchetă, cu toate că arestarea avusese loc în jurul orei 1 a.m. și se miza, probabil, pe oboseala persoanei anchetate. Părintele a înțeles, încă de la cel de al doilea interogatoriu, că sunt în cauză nume de persoane, locuri și alte informații, pe care nu le poate trece sub tăcere, dar a încercat și a reușit să ofere cât mai puține informații, fiindcă, așa cum declara mult mai târziu, în alte împrejurări, nu putea să facă rău. Nici în timpul confruntărilor cu Alexandru și Șerban Mironescu nu și-a modificat declarațiile și atitudinea. Abia după prezentarea ordonanței de punere sub învinuire și, probabil, sub influența celor două confruntări avute cu două zile înainte, recunoaște parțial acuzațiile aduse. Anchetatorul este mulțumit, fiindcă oricum avea la dosar declarațiile membrilor de bază ai grupului, a căror anchetă se desfășurase altfel. În ceea ce privește procesul și recursul acestui lot, se poate spune că au fost tipice pentru acea epocă.

Ceea ce ne atrage atenția în mod deosebit în dosarul de urmărire penală al Părintelui Stăniloae este ordonanța de punere sub învinuire. De aici aflăm un lucru foarte important, care nu se regăsește în dosarele celorlalți membri ai acestui lot, și anume faptul că „procesul penal în cauză a fost pornit la data de 13 februarie 1958”⁷⁰. Dacă ne gândim că prima arestare din acest lot, cea a ieromonahulului Adrian Făgețeanu, a avut loc pe 25 februarie 1958, iar valul arestărilor a început, de fapt, abia în noaptea de 13/14 iunie 1958, putem trage încă o concluzie despre modul în care lucra Securitatea.

Ne mai atrage atenția și faptul că în cazul său, ca și în cel al Profesorului Teodor M. Popescu, DGPCM a solicitat formațiunii 0622 Aiud, adică penitenciarului Aiud, o „adeverință caracterizare”⁷¹.

⁷⁰ ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. II, f. 431.

⁷¹ Vezi ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. VI, ff. 171-172. Este interesant faptul că cei doi iluștri teologi erau ținuți sub observație în paralel de către DGPCM. Vezi și G. Enache, *art. cit.*.

Se pregătea, deja, încă din august 1962, decretul de grațiere din ianuarie 1963 și Securitatea dorea să ia o hotărâre în legătură cu acești doi iluștri teologi? Răspunsul nu poate fi decât unul afirmativ, având în vedere numărul mare al decretelor de grațiere din acea perioadă, care a condus la o dinamică de continuă scădere a numărului deținuților politici.

Anexa 1

în anul 1903 luna <u>August</u> ziua <u>14</u> nr. <u>1420</u> <u>Rădăuți</u> Rădonul <u>Coșlea</u> nr. <u>1420</u> <u>V. H. H. H. H. H.</u>			
domiciliat în comuna <u>București</u> strada <u>Cal. Jucii</u> Nr. <u>36</u>			
T. V. <u>București</u> oflăucea: { la data arestării <u>București</u> { în trecut <u>Idem</u>			
locul de muncă <u>București Institut Teologic</u> na defunctului { la data arestării <u>În casa părinților și în casa de cămin în Sibiu</u> { în trecut <u>Idem</u>			
soția soției { în prezent <u>Cosmina</u> Domiciliul <u>București, Cal. Miorița nr. 36, et. 1</u> { în trecut <u>Cosmina</u>			
soțul soției { în prezent <u>Idem</u> { în trecut <u>Idem</u> Domiciliul <u>Ca. Vlădenii nr. 14, Iași</u>			
soția părinților { în prezent <u>Idem</u> { în trecut <u>Idem</u> Domiciliul <u>Ca. Vlădenii nr. 14, Iași</u>			
soțul părinților { în prezent <u>Idem</u> { în trecut <u>Idem</u> Domiciliul <u>Ca. Vlădenii nr. 14, Iași</u>			
în speța <u>N. H. H. H. H.</u> { <u>Naționalitatea Română</u> Dacă posedă Pașaport <u>Da</u> { <u>N. H. H. H. H.</u>			
naționalitatea: <u>Română</u> Numele soției: <u>H. H. H.</u> Copii { <u>Da</u> { <u>Da</u>			
cîștig militar etg. 1925 gradul <u>Capitan</u> , unitatea cărui aparține <u>Legionară</u> tenența politică { la data arestării <u>Legionară</u> { în trecut <u>Legionară</u>			
înălțime: { Talia <u>1,70</u> m., Franța <u>Blanca</u> Născut <u>1903</u> la <u>Gara Cămin</u> Barba <u>Blanca</u> { Poza <u>Blanca</u> Ochii <u>Cămin</u> Părul <u>Blanc</u> Sprâncenele <u>Blanc</u> Barba <u>Blanca</u> { Urechile <u>Blanca</u> Măstacii <u>Blanca</u> Măstacii <u>Blanca</u> { Semne particulare: <u>Blanca</u>			
na dintr-unul: <u>Blanca</u>			
precedente penale: <u>Blanca</u>			
vult în ziua de: <u>14 sept. 1958</u> pe baza mandatului de arestare Nr. <u>53/5</u> din: <u>5 sept. 1958</u> emiță de către: <u>Securitatea</u> pentru faptul de: <u>Încălcare ord. societ. art. 100 pct. 1 c.p.</u> reținu pe scurt a faptului:			
dețineri:			
reținu deșus în ziua de: pe baza adresei Nr. din			
emiță de:			
i proiectorii sau dețințele:			
reținat pentru: la în ziua de			
la la prins din evadare la în ziua de			
reținat pentru cercetări: în ziua de			
emiță			
reținat la prin			
reținat la condamnați în ziua de:			
emiță la suferind de			
Penitenciarul <u>București</u> Operat de <u>Blanca</u>			
Verificat și stabilită identitatea de noi:			
DIRECTOR <u>Blanca</u>			
Seful biroului Evidență și Cozler,			

Fișa personală din dosarul de penitenciar ACNSAS, fond penal, d. 202, vol. VI, f. 165v.

Anexa 2

Ministerul Afacerilor Interne
Cabinetul ministrului

STRICT SECRET

S.C. 803

Ex. nr.

NOTA RAPORT

Către

PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINIȘTRI
TOV. ION GH. MAURER

Referitor la: propunerile de grațiere conform art. 10 din Decretul nr. 5/1963

La art. 10 din Decretul nr. 5 din 3 ianuarie 1963, se prevede că se grațiază în total sau în parte pedepsele celor condamnați pentru infracțiuni contra securității statului sau pentru alte infracțiuni, dacă în timpul executării pedepsei au avut o comportare bună, dovadă că s-au reeducat.

În baza acestei dispoziții, organele Ministerului Afacerilor Interne au verificat situația unui număr de condamnați și în urma analizei efectuate s-a ajuns la concluzia că un număr de 2543 condamnați se încadrează în prevederile art. 10 din Decretul nr. 5/1963.

Din totalul de 2543 condamnați, propunem să fie grațiați de restul de pedeapsă ce mai au de executat un număr de 2152 condamnați, iar unui număr de 391 condamnați la pedepse mari și care au dat dovezi temeinice de reeducare, propunem să li se grațieze jumătate din pedeapsă, urmînd ca și aceștia să fie puși în libertate.

Majoritatea condamnaților pe care îi propunem să fie grațiați sînt țărani, muncitori și intelectuali, care au săvîrșit fapte de agitație împotriva măsurilor de transformare socialistă a agriculturii, fapte de defăimare, ponegrire și calomniere a orînduirii noastre socialiste și de stat, au redactat și expediat scrisori cu conținut dușmănos la adresa organelor de partid și de stat, au răspîndit fițuici cu caracter antipopular, iar unii dintre ei au desfășurat activitate clandestină organizată.

O parte din acești condamnați au săvârșit diferite infracțiuni de drept comun ale căror pedepse nu au fost grațiate prin normele generale prevăzute în Decretul nr. 5 din 3 ianuarie 1963.

Elementele propuse pentru grațiere au executat o parte din pedeapsă, iar în timpul executării au dat rezultate bune în muncă, iar alții sînt bătrîni sau bolnavi.

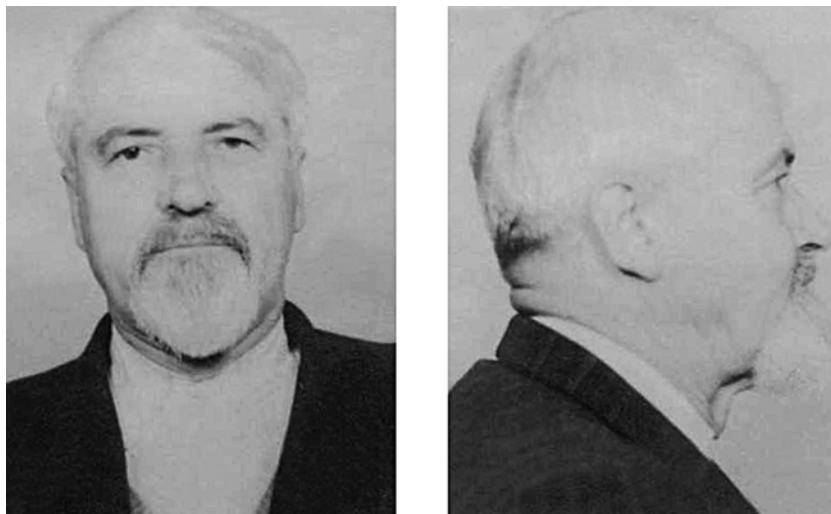
De asemenea, la locul de deținere au avut o comportare bună, încadrîndu-se în procesul de reeducare și au dat dovezi de îndreptare.

Față de cele expuse, am întocmit alăturatele tabele, dintre care unul cuprinde 2152, iar altul 391 condamnați, pe care îi propunem pentru grațiere, cu care dacă sunteți de acord, vă rog să le aprobați.

VICEPREȘEDINTE AL CONSILIULUI DE MINIȘTRI
ȘI MINISTRU AL AFACERILOR INTERNE

General colonel
Alexandru Drăghici

Anexa 3

Fotografiile de pe fișa personală din dosarul de penitenciar